

Jóltevők emlékünnepe

a székelykereszturi unitárius főgimnáziumban 1931. május hó 16-án.

Imádság.

Mondotta: **Lőrinczi István** ny. vallástanár.

Isten! mindenttudó bölcsesség, kimeríthetetlen mélységes kegyelem! Tudatunkat és érzéseinket megihlető áhitattal borulunk le imáadásodra és hálát mondunk azért az atyai gondoskodásodért, hogy minden, mi válságos korunk idején adtál a Te igazságod megvalósítására törekvő és Előtted számon tartott oly sek drága életet áldozatul adni tudó egyháznak olyan kimagasló, szikla szilárdan állhatatos választottakat, mint az vala, akiről ebben a megszentelt pillanatban az emlékezésnek lobogó lángja fényénél a dicsőséges multba visszatekintve, meg akarunk emlékezni.

Mi jól tudjuk édes Atyánk, Istenünk, hogy midőn vihar tombol és zivatar korbácsolta hullámok ostromolják élet-hajónkat s fergeteg nyomán támadott örvények megsemmisítéssel fenyegetik; midőn hajlékunk körül legféltettebb kincsünket és javainkat emésztő lángok emelkednek; midőn szeretetünk és reménységünk választottját, aki a legmélyebbre hatottan gyökeredzett szivünkhöz, a halált, az elvesztés rémületét előidéző láz gyötri: minden tudatunkat, akaratunkat és önfeláldozásunkat megmentésökért fokozzuk a legmesszebbmenő határig és ebben a lelkünket és gondolkozásunkat megbénító lázas pillanatban, még Róllad is, akinél egyedül van segítség és oltalom, habár csak egy-egy pillanatra is, megfellelkezünk. Oh bocsáss meg nekünk mindenttudó mélységes Kegyelem, mert azt is tudod édes jó Isten, Atyánk, hogy amint a szemeink előtt folyó küzdelemben csodálatra indító erővel, bátor elszántsággal küzdőkre esik szemünk tekintete, mintha ott látnók azoknak szellem-alakjokat, akik példát ad-

tak arra, hogy miképpen kell szeretnünk és megvédelmeznünk az Atyáinktól reánk maradt szent és drága örökségeinket; és azoknak arcaikról olvassuk le azokat, amelyeket írva hagytak a Te szent kezeid: „Akik Énbennem biznak, azoknak erejük megújul és ha elesnének ismét felkelnek; és ha meghalnának is, feltámasztom őket!“ Most is ezt látjuk és kezéd írását olvasva, reménykedéssel buzdulunk szent neved imádására hatalmas Isten, édes jó Atyánk. Benned tudjuk, Benned látjuk azt, akibe a csalódás félelme nélkül helyezhetjük minden tiszta és igaz mi reménységünket; akihez a teljesedés meggyőződésével fakadhat a lélek imája, könyörgése. Bocsáss azért Magadhoz jó Istenünk! hogy amidőn hálatelt lélekből köszönjük Neked, hogy annyi sok jeles útmutatónk, örökségünket oltalmazók és magasabbra építeni akarók között arra emlékezünk, aki a Te kegyelmedből hatalmas értelmet bizonyító, messze kiterjedő és sokat átölelő tudással marandó értékű alkotások létesítésére volt elhivatva; hogy Anyaszentegyházunk egyik legnagyobb érdekű és lelki-életet biztosító intézményét: Székelykeresztúri unitárius gimn-unkat védje, építse és tovább fejlődő képességét megoltalmazza; akit azzal a ritka kiváltságosoknak adatott jellemmel ruháztál fel, amelyen, mint gránitszikla falán a hullámok árja, minden, az emberek között megszámlálhatatlan alakban előforduló kísértés ostroma megtörött, erőtlenné lett; és akinek, mint a maga egyéniségében jellegzetes kiváló embernek adtál érzelmekben kimerithetetlen szívet, hogy utolsó leheletéig dobogjon, hevüljön az ő népéért és népének azokért a fiaiért, kik kiesiny sereget alkotva az Ő biztos és atyai gondban és önfeláldozásban kifáradhatatlan lelke szerelmesei voltak, akit mélységes tisztelet és félve-ragaszkodószeretet vett körül és különböztetett meg sokaktól mindnyájunk, mint tanítványai részéről, hogy most, amidőn orkánszerű a vihar, panaszos búsulással kiáltunk fel: miért kell nélkülöznünk. Őt, aki meggyőző érveivel, viharon is átzendülő szavaival helyes irányba tudta terelni a tévelygő indulatokat; és hogy veszedelmünk idején Hozzád menekülhessünk egyetlen egy Istenünk: kővárunk és paizsunk! És mi mély bánatunk és ijesztő aggodalmaink között is biztató reménységgel imádkozhassunk, kérve Tégedet, atyáinkat oltalmazó, segítő és megtartó

Istenünket: hozd el a mi békességünknek és egyetértésünknek várva-várt napját, hogy a mi árva népünk lelki életét fenntartó, azt az örökségünket, amelyhez az áldott emlékü és kimagasló példányképül szolgáló igazgatónk: Sándor Jánosnak örökre megmaradó emlékei fűződnek, fennállhasson és virágozhasson dicsőséggel megharcolt küzdelmes század után örök időkön át. Ald és a lélek mértékfeletti erejével ajándékozd meg ebben a váltságos és történelmi fordulatot, szinte életet-halált jelentő időben vezetésére elhívottakat; áldott Anyaszentegyházunkban lobogtasd fel a sóvárgott, megerősítő és megszentelő szeretetet hamvadásából, hogy megértő békesség, a rombolási kísérletek helyett áldozatokkal, lelkesedéssel megvalósítható továbbépítés napjai virradjanak reánk! Oh! nézz reánk, ments meg minket kegyes Atyánk! mert ha elbagysz, mi elveszünk.

Add nekünk földi, megboldogult idvezült nagyunknak égi örömmel és idvességgül azt, hogy az Ő népe, mely a tiéd is, él, műveltségben fokozatosan előhalad és ezt a népelhivatást az az iskola, amelyért ő élt és életét is kész volt feláldozni, teljesíti.

Nyisd meg a Te füleidet és hallgasd meg kérésünket mi Atyánk Ámen!

Megnyitó beszéd.

Mondolta: **Dr. Elekes Dénes** felügyelő gondnok.

Mélyen tisztelt Közönség, érdemes tanári kar, nemes ifjuság!

Az emberiség történelmén vörös fonalként húzódik végig a háboruk láncolata. Akár bizonyos területek fekvése, akár bizonyos nyelvi összetartozandóság szálai által összekapcsolt tömegek véres csatákat vívtak más területek elfoglalása, más népek meghódítása céljából.

Ezeknek a harcoknak célja volt a területek s az azokon lévő vagyon feletti rendelkezés megszerzése még a más tömegek, vagy népfaj leigázása árán is.

Azt is igazolja a történelem, hogy az idők változásával a hódító tömegek elveszítették uralmukat az alájuk került terület, vagy leigázott néprétegek fölött s így hatalmuk meg-